

men hvis man ser paa en Redegørelse fra den tidligere Handelsminister Jørgen Christensen over Bankernes Virksomhed i 1921 — det er Beretningen for 1922, det angaar altsaa Regnskabet for 1921 —, vil man se, at Bankerne her i Landet har haft en Indtægt det nævnte Aar paa 406 Mill. Kr., og at deres Renteudgifter kun har været 199 Mill. Kr. Med andre Ord, de har haft en Indtægt paa over 400 Mill. Kr. og en Udgift paa knap 200 Mill. Kr. Det er altsaa en ren 100 pCts. Forretning, de har drevet, de har beholdt de 200 Mill. Kr. selv. Og hvordan har de nu fordelt disse 200 Mill. Kr., som de tjente paa Sparernes sammenskrabede Penge, som de for øvrigt passede saa daarligt paa og behandlede saa letsindigt i den Tid? Ja, de har til Omkostninger ved Bankernes Administration anvendt 55 800 000 Kr., til Afskrivning 59 600 000 Kr., og i Overskud har de udbetalt 82 000 000 Kr. Skulde det med en saadan kolossal Indtægt for Bankerne som den, der er Tale om her i 1921, hvor de har tjent 200 000 000 Kr. eller et Beløb, svarende til Halvparten af alle Statens Skatter, være noget uoverkommeligt at betale 1 800 000 Kr. til en saadan Bankfond? Det forekommer mig, at det er et meget moderat Krav, der her stilles, og at det vil være i Bankernes egen Interesse, at man gennemførte Oprettelsen af denne Bankfond.

Jeg skal ikke komme ind paa en Om-tale af, hvordan den højtærede Minister tænker sig, at denne Bankfond skal administreres og styres o. s. v., o. s. v.; det vilde føre alt for langt, jeg holder mig kun til selve Fonden og siger, at sammen med alle de andre Bestemmelser ydes der nu gennem disse Forslag en virkelig Garanti til de Mennesker, som er sparsommelige. Det er jo i Længden ikke nok, at man staar her i Rigsdagen og taler om at spænde Livremmen ind og om, at vi skal spare og spare, naar der er Mennesker, der sparer og sætter deres Penge ind i Banker, hvor de saa bliver spildt og forødt, som Tilfældet er. Jeg kender en Arbejder, som i 3 Aar har opsparret 1 Kr. om Dagen. Hver Lørdag Aften, naar han fik sin Ugeløn, kom der et Bud fra en Spareforening og hentede 7 Kr. af hans Ugeløn. Han har sammensparret 900 Kr., og de er indsat i Diskontobanken, hvor han nu vil miste de 300 Kr., d. v. s., at han i et helt Aar har skudt 1 Kr. ind hver Dag, som er fuldstændig spildt. Det er meget muntert at høre Tale om, at man skal spare og spare, men denne Mand og Tusinder af andre sidder virkelig med en egen Smag i Mun-

den, naar man nu skriger til dem, at de skal spare og spænde Livremmen ind. Jeg vil sige til de andre Partier, at hele dette Spørgsmaal om at yde den arbejdende Befolkning her i Landet, enten det saa er Bonde eller Borger eller Arbejder, en ordentlig Garanti for, at de kan faa deres Penge igen, naar de sætter dem ind i en Bank, er saa stort og vigtigt, at det maa løses og løses i denne Samling.

Med Hensyn til de øvrige Bestemmelser kan jeg fatte mig ganske kort. Jeg konstaterer med Tilfredshed, at Ministeren foreslaar, at Bankrevisionen skal revidere Bankernes Regnskaber hvert andet Aar i Stedet for hvert femte, og jeg hilser med Tilfredshed, at Ministeren skal udnævne en af Revisorerne i Bankerne. I det hele taget føler jeg mig overbevist om, og det bekræftes for øvrigt ogsaa af en Artikel af Direktør Olesen, Spritfabrikkerne, i „Nationaltidende“ for nogle Dage siden, at hele Spørgsmaalet om Revisionen er et stort og vigtigt Spørgsmaal, som ogsaa bør tages op af Ministeren. Det var jo meget beklageligt, at Bankinspektionen først blev oprettet i 1920, thi paa dette Tidspunkt havde mange af Bankerne disponeret saaledes, at de før eller senere maatte bryde sammen, og Bankinspektionen kom derfor for sent til. Naar man nu ofte skyder paa Bankinspektionen og den nuværende Direktør for Nationalbanken Hr. Green og siger, at Bankinspektionen ikke har passet paa, som den skulde, saa mener jeg, at det, at den først kom til i 1920, gør nogle af Angrebene uberettigede. Men uheldigt er det jo alligevel, at Bankinspektionen ikke har faaet den Autoritet, den skulde have, netop fordi alle disse Ulykker er sket, medens Bankinspektionen har eksisteret. Men jeg vil ogsaa sige til den højtærede Minister, at det er jo et Spørgsmaal, om ikke Bankinspektionen skulde forlenes med større Autoritet og Myndighed. Jeg skal ikke udtale mig om Personerne i Bankinspektionen, men man benytter jo unge Mænd — de er efter min Mening ikke overdrevent flot lønnaede —, og disse unge Mænd skal altsaa indfinde sig i Bankerne, hvor de bliver modtaget af Bankdirektørerne, de skal eksaminere Bankdirektører, forhøre dem og kræve alting udleveret af dem o. s. v., o. s. v., men Bankdirektører er jo — dem, jeg kender i hvert Fald — myndige Mænd, som det ikke er let at komme nær, og de skal vist i de fleste Tilfælde holdes tæt til Ilden, hvis der skal komme Fedt af dem. Jeg tror altsaa, at en Udvidelse af Bank-